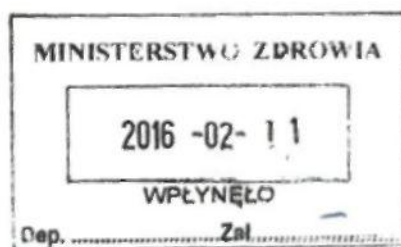

Treść petycji – Prawo dzieci do posiadania obojga rodziców

Ministerstwo Zdrowia

Działając na podstawie art. 2.1 Ustawy o petycjach z dnia 11 lipca 2014 r. (Dz. U. 2014 poz. 1195) – zwanej dalej *Ustawą o petycjach*, działając w interesie własnym na podstawie art. 2.2. pkt 2 *Ustawy o petycjach*, oraz działając w interesie publicznym na podstawie art. 2.2 pkt 1 *Ustawy o petycjach* domagam się:

- 1) Przestrzegania przez Rzeczpospolitą Polską art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (Dz. U. z 1992r. Nr 85, poz. 427), który w związku z art. 30, art. 31., Art. 32., Art. 33 Konstytucji oraz z art. 1, art. 6, art. 7, art. 21, art. 24 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. art. 5 Siódmego protokołu do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z art. 9 Konwencji o Prawach Dziecka, tj. skutecznego poszanowania podmiotowych praw rodzicielskich, w tym prawa dziecka do życia w rodzinie, nawet w przypadku rozłączonego życia rodziców dziecka,
- 2) Usunięcia sprzecznych z godnością człowieka (rodzica) i dziecka oraz wadliwych legislacyjnie art. 58 § 1a i art. 107 § 2 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy zapisu: „Sąd może powierzyć wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców, ograniczając władzę rodzicielską drugiego do określonych obowiązków i uprawnień w stosunku do osoby dziecka, jeżeli dobro dziecka za tym przemawia”, poprzez jego zmianę i zakaz deregulacji praw podmiotowych rodziny w przypadku rozwodu czy rozłączonego życia rodziców dziecka,

WYDZIAŁ SKARG
11.02.2016

- 3) Wprowadzenia do porządku prawnego – tj. Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz Kodeksu postępowania cywilnego – jako wypełnienie zobowiązań międzynarodowych wskazanych w p. 1 petycji – nadrzędnej zasady ustalania opieki naprzemiennej nad dzieckiem w przypadku rozstania się rodziców, usunięcia instytucji „winy” w rozwodzie, która jako przesłanka dyferencjuje prawa rodziców dziecka oraz wprowadzenia tabeli alimentacyjnej dla dziecka wg państwowego algorytmu.

Uzasadnienie

Brak rzeczywistego stosowania prawa ww. implementowanych przepisów wskazanych w p. 1. (które są martwym prawem w Polsce) oraz rezolucja 2079 (2015) Rady Europy w sprawie *Równość i wspólna odpowiedzialność rodzicielska: rola ojców z dnia 2 października 2015 r.*, podjęta przez Zgromadzenie Parlamentarne – podkreślają konieczność zmiany przepisów prawa materialnego i proceduralnego, które urzeczywistnią ochronę prawa dziecka do obojga rodziców, a zwłaszcza do życia w rodzinie w sytuacji rozłączonego zamieszkiwania jego rodziców.

Rada Europy wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia w swoich ustawodawstwach planów rodzicielskich, promowania odpowiedzialności i równości rodzicielskiej oraz wspólnego zamieszkania dziecka z każdym z rodziców. Rezolucja ta stanowi zbiór rozwiązań i dobrych praktyk w sferze prywatnej i rodzinnej promującą równość kobiet i mężczyzn.

Rada Europy w przedmiotowej Rezolucji odwołuje się do treści art. 8 Europejskiej konwencji praw człowieka, która to Konwencja została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską.

Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy wzywa Państwa członkowskie (w tym Polskę) do:

- a) wprowadzenia do prawa krajowego zasady wspólnego zamieszkiwania [z dzieckiem przez każdego z rodziców] (w wersji angielskiej *principle of shared residence*) po separacji, ograniczając wszelkie wyjątki do przypadków nadużyć wobec dzieci lub ich zaniedbywania czy przemocy domowej – punkt 5.5 Rezolucji 2079;
- b) zachęcania [do korzystania] oraz, gdy to wskazane, ustanowienia mediacji w ramach postępowania sądowego w sprawach rodzinnych z udziałem dzieci, w tym zarządzonych przez sąd sesji informacyjnych, w celu uświadomienia rodzicom, iż wspólne zamieszkiwanie [z dzieckiem przez każdego z rodziców] może być

odpowiednim rozwiązaniem w świetle najlepiej pojętego interesu dziecka, oraz podejmowania działań na rzecz takiego rozwiązania – punkt 5.9 Rezolucji 2079;

- c) Zgromadzenie pragnie podkreślić, iż poszanowanie życia rodzinnego jest podstawowym prawem zawartym w Artykule 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (ETS nr 5) oraz wielu międzynarodowych instrumentach prawnych. Dla rodzica i dziecka możliwość bycia razem stanowi konieczny element życia rodzinnego. Rozdzielenie dziecka i rodzica niesie za sobą nieodwracalne skutki dla relacji między nimi. O takim rozdzieleniu powinny orzekać wyłącznie sądy i tylko w wyjątkowych okolicznościach wiążących się z poważnym ryzykiem dla interesu dziecka – punkt 3 Rezolucji 2079;
- d) Ponadto, Zgromadzenie jest przekonane, że rozwijanie wspólnej odpowiedzialności rodzicielskiej pomaga w przełamywaniu stereotypów [związanych z płcią] na temat ról kobiet i mężczyzn w rodzinie i jest jedynie odbiciem zmian socjologicznych, które zaszły przez ostatnie pięćdziesiąt lat w zakresie tego, jak zorganizowana jest sfera prywatna i rodzinna. – punkt 4 Rezolucji 2079.

W Polsce, przez kilkadziesiąt lat dochodziło do bezprawnego ograniczania władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców w sytuacji rozwodu czy rozstania się rodziców dziecka (art. 58 i art. 107 KRiO).

Brak spójnych i wewnętrznie niesprzecznych przepisów prawa materialnego, np. art. 58 czy art. 107 KRiO z innymi przepisami prawa (np. z art. 182 Konstytucji czy z art. 4 ustawy o ustroju sądów powszechnych, także z art. 12, art. 26 czy art. 42 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej z 2011 r. w przypadku możliwości bycia rodziną zastępczą czy klasycznej adopcji dziecka) doprowadził do swoistych paradoksów w sferze praw i wolności rodzica, co bezpośrednio narusza właśnie "dobro dziecka" i godność rodzica oraz dziecka do tworzenia i rozwijania więzi rodzinnych w sytuacji rozłączonego życia rodziców dziecka.

Kilkanaście tysięcy rodziców (obywateli) w Polsce co roku miało ograniczaną władzę rodzicielską z powodu wadliwych legislacyjnie przepisów z art. 58 i art. 107 KRiO, co można by nazwać wprost ustawowym bezprawiem, bo ww. przepisy prawa naruszały w sposób bezpośredni godność człowieka do bycia pełnoprawnym rodzicem w Polsce, naruszały także prawo do wykonywania funkcji sprawowania wymiaru sprawiedliwości (art. 4 ustawy o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 162 §2, pkt 3 i art. 182 Konstytucji).¹

¹ Art. 4. § 1 ustawy o ustroju sądów powszechnych: w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości obywatele biorą udział przez uczestnictwo ławników w rozpoznawaniu spraw przed sądami w pierwszej instancji, chyba że ustawy stanowią inaczej oraz art. 182 Konstytucji RP: udział obywateli w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości określa ustawa (sic!). Art. 162 §2, pkt 3 ustawy o ustroju sądów powszechnych, stanowi, że (w § 2) do zgłoszenia kandydata na ławnika dokonanego na karcie zgłoszenia dołącza się następujące dokumenty, tj. w punkcie 3. oświadczenie kandydata, że nie jest lub nie był pozbawiony władzy rodzicielskiej, a także, że władza rodzicielska nie została mu ograniczona ani zawieszona (sic!) - ustawa z

Obecne przepisy (nowelizacja KRiO z 29 sierpnia 2015 r.) nie usunęła tych konfliktów aksjologiczno-prawnych w stosowaniu prawa, bo sądy dalej (niejako z „rozpędu” i dość nieprecyzyjnych aktualnych przepisów) ograniczają władzę rodzicielską w przypadku rozwodu czy rozstania się rodziców (dlatego ww. nowelizacja ma charakter iluzoryczny).

Stosowanie ww. przepisów w sposób systemowy naruszało podmiotowe praw dzieci oraz ich rodziców (a w szczególności ojców), bowiem w przypadku rozstania się rodziców dziecko i jeden z rodziców (najczęściej ojciec) pozbawiani są możliwości kontynuowania życia rodzinnego. W ten sposób to głównie dziecko było karane z rozstanie się jego rodziców, mimo iż na każdym państwie ciąży obowiązek zapewnienia dziecku jego podmiotowych praw (art. 9 Konwencji o Prawach Dziecka).

Art. 113 KRiO, dotyczy kontaktów, a nie opieki. Prawo opieki nad własnym dzieckiem, jest „mocniejszym” (prymarnym) prawem, niż kontakty, stąd orzekanie przy rozwodzie o kontaktach, a nie o opiece jest chybione. Kontakty może mieć rodzic, któremu ograniczono władzę rodzicielską z powodów materialnych (rażąco naruszał dobro dziecka), a nie z faktu rozstania się z drugim rodzicem własnego dziecka (sic!).

Sądownictwo rodzinne, zamiast zabezpieczyć wymiar kontaktów dziecka z drugim rodzicem w stopniu maksymalnym, czynią dokładnie odwrotnie, ograniczając dziecku jego autonomiczne prawo do kontaktów (bycia pod opieką u drugiego rodzica), z czego wynika, że to właśnie sądy rodzinne najbardziej naruszają klauzulę „dobra dziecka” w Polsce, doprowadzając czasem do osłabienia lub zerwania więzi pomiędzy dzieckiem a rodzicem (naruszenie art. 8 ust. 1 EKPCz i ww. przepisów prawa). Tak jakby sędziowie sądów rodzinnych, sami byli wychowani w alienacji rodzicielskiej i teraz tę patologię społeczną przenoszą na społeczeństwo.

Tylko penalizacja naruszania praw rodzicielskich (tj. naruszenia prawa opieki i prawa do kontaktów dziecka z rodzicem) może skutecznie zapobiec naruszaniu podmiotowych praw dziecka w Polsce (w krajach europejskich, są kary za alienację rodzicielską).

Wina w rozwodzie jest bardzo konfliktogennym przepisem (w Niemczech już dawno usunięto „winę” ze spraw rozwodowych), bo z reguły to żony oskarżają mężów o wszystko co możliwe (nie patrząc na szkody, jakie przy okazji wyrządzają wspólnym dzieciom), mając w nadziei, że orzeczenie wyłącznej winy męża przysporzy taką osobę finansowo w postaci możliwych alimentów, gdy była małżonka znajdzie się w „niedostatku”.

dnia 27 lipca 2001 r. *prawo o ustroju sądów powszechnych*. Rodzic, któremu ograniczono „z urzędu” władzę rodzicielską, nie może adoptować dziecka, nie może pełnić funkcji asystenta rodziny (art. 12, art. 26 czy art. 42 *ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej* z 2011 r.).

Wprowadzenie tabeli alimentacyjnej (obowiązuje w Niemczech), zakończy tę dyskryminację dzieci i ojców, bo gdy dziecko jest pod wyłączną opieką ojca, to alimenty od matki są na poziomie 100-500 zł, gdy dziecko jest u matki, to ojcowie płacą nawet do 10 tys. zł (i więcej) na jedno dziecko. Tylko rzeczywiste koszty utrzymania dziecka muszą być podstawą alimentacji, gdy dziecko nie jest w opiece naprzemiennej. W każdym innym przypadku, jak określi się (poprzez tabelę alimentacyjną), rzeczywisty koszt utrzymania dziecka, wówczas ten algorytm posłuży do wyliczenia „dopłaty” dla rodzica, z którym dziecko spędza więcej czasu pod jego opieką (opieka naprzemienna niesymetryczna).

Generowanie sztucznego konfliktu przez jedną ze stron procesowych, w celu osiągnięcia wyłącznej opieki nad dzieckiem (poprzez traktowanie własnego dziecka jako narzędzia zemsty) w przypadku rozstania się rodziców, skutkuje dramatami dzieci, jak i rodziców pozbawionych możliwości wychowywania własnego potomstwa.

Wprowadzenie nadrzędnej zasady w postaci opieki naprzemiennej nad dzieckiem w przypadku rozstania się rodziców, będzie stanowić wywiązanie się Polski z obowiązku ochrony praw dzieci, jak i rodziców wynikających z ww. przepisów prawa oraz zakończy ten tragiczny okres w Polsce, w wyniku którego setki ojców skutecznie targnęło się na własne życie, jak również i samobójstwa samych dzieci.

Należy bezwzględnie zakończyć ten smutny okres kreacji „*sierot sądowych*” przez państwo polskie i poprzez szerokie konsultacje społeczne, dokonać koniecznych zmian w prawie materialnym i proceduralnym, które podniosą skandaliczny „poziom” ochrony praw dziecka i człowieka, na taki poziom, który spowoduje, że dzieciństwo małoletnich w Polsce będzie szczęśliwym okresem życia dziecka, bo właśnie od tego okresu zależą dalsze losy osobniczego życia człowieka w jego dorosłości.

Wobec powyższego, wnoszę o podjęcie niezbędnych konsultacji i działań legislacyjnych w ww. przedmiocie, które mają na celu ochronę podmiotowości rodziny i członków rodziny, zarówno ojca, jak i matki we wzajemnych relacjach (więziach) rodzinnych z dzieckiem.

Proszę o powiadomienie mnie w formie pisemnej (art. 13.1 ustawy o petycjach) o sposobie załatwienia niniejszej petycji wraz z uzasadnieniem, bez zbędnej zwłoki (zgodnie z art. 10.1 ustawy o petycjach)

Z poważaniem